Nr. 14. 1930.

GAZETA URZĘDOWA

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie 3 złote. — Cena pojedynczego numeru 30 groszy.
Cena ogłoszeń: jednołamowy wiersz m/m 20 gr. — Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. pow. pokój 34.
Redaktor: Jan Kędzior st. dyrektor Wydz. Pow., tel. 148, 149.

KATOWICE, sobota, dnia 5 kwietnia 1930 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 stycznia 1930 r.
o podatku wojskowym.

Na podstawie art. 90 ustawy z dn. 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 stycznia 1928 roku (Dz. U, R. P. Nr. 4, poz. 26), której jednolity tekst ogłoszono w drodze obwieszczenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 8 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 458) zarządza się co następuje:

§ 1. Podatek wojskowy opłacają:

a) przeniesieni do rezerwy w myśl art. 60 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym;

b) uznani przy poborze za zdolnych do służby wojskowej w pospolitem ruszeniu z bronią lub bez broni (art. 38 C. D. ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym);

c) uznani przy poborze za zupełnie niezdolnych do służby wojskowej (art. 38 E. ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym);

d) uznani w czasie odbywania czynnej służby wojskowej na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji szpitalnej za zdolnych do służby wojskowej tylko w pospolitem ruszeniu (art. 38 C. D) lub za zupełnie niezdolnych do służby wojskowej (art. 38 E.), jeżeli obniżenie ich zdolności fizycznej nie pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową;

e) uznani w czasie odbywania czynnej służby wojskowej w drodze rewizji przez wojskowo-lekarskie komisje rewizyjne za zdolnych do służby wojskowej tylko w pospolitem ruszeniu (art. 38 C. D.) lub za zupełnie niezdolnych do służby wojskowej (art. 38 E.), jeżeli nie przesłużyli czynnie więcej, jak 5 miesięcy kalendarzowych, a obniżenie ich zdolności fizycznej nie pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

§ 2. Z pośród osób, wymienionych w § 1, są zwolnieni od obowiązku opłacania podatku wojskowego:

a) utrzymywani kosztem samorządu gminnego lub dobroczynności publicznej;

b) uznani za zupełnie niezdolnych do służby wojskowej (art. 38 E.) i niezdolni zarazem ani do pracy fizycznej ani umysłowej, jeżeli nie osiągają dochodu, podlegającego państwowemu podatkowi dochodowemu.

Od obowiązku płacenia podatku wojskowego są zwolnieni również ci, którzy w czasie mobilizacji wstąpili ochotniczo do wojska lub marynarki wojennej — jeżeli następnie zostaną uznani za zdolnych tylko do służby w pospolitem ruszeniu (art. 38 C. D.) lub też za zupełnie niezdolnych do służby wojskowej (art. 38 E), a to bez względu na czas przesłużony czynnie w wojsku.

§ 3. W poszczególnym roku podatkowym są zwolnieni od obowiązku opłacania podatku wojskowego:

a) ci z pośród uznanych przy poborze za zdolnych do służby wojskowej i przeniesionych w myśl art. 60 ust. 2 ustawy po powszechnym obowiązku wojskowym do rezerwy, którzy w myśl art. 81 wymienionej ustawy w danym roku podatkowym odbywali ćwiczenia wojskowe lub też służbę wojskową;

b) ci z pośród uznanych przy poborze za zdolnych do służby wojskowej w pospolitem ruszeniu z bronią lub bez broni (art. 38 C. D. ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym), którzy w myśl art. 84 wymienionej ustawy w danym roku podatkowym odbywali służbę wojskową;

c) ci z pośród osób, wymienionych w § 1, którzy w myśl. art. 46 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym powołani zostali do służby pomocniczej — jeżeli nie są już zwolnieni całkowicie od podatku w myśl § 2;

d) ci z pośród osób wymienionych w § 1, którzy przed poborem ukończyli co najmniej 1 stopień przysposobienia wojskowego i po poborze w danym roku podatkowym co najmniej przez 6 miesięcy brali nadal czynny udział w pracy przysposobienia wojskowego.

Od obowiązku opłacania podatku wojskowego w danym roku podatkowym są zwolnieni również ci z pośród osób, wymienionych w § 1, którzy jako pracownicy bezrobotni są zarejestrowani w państwowych urzędach pośrednictwa pracy i którzy w tym okresie pozostawali bez pracy przynajmniej dwa miesiące, a pozatem nie osiągają dochodu, podlegającego państwowemu podatkowi dochodowemu.

§ 4. Podatek wojskowy pobiera się:

a) w postaci podatku zasadniczego,
b) w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego.

Płatnicy podatku wojskowego (§ 1), którzy nie osiągają dochodów, podlegających państwowemu podatkowi dochodowemu, opłacają jedynie zasadniczy podatek wojskowy według stawek, określonych w § 5 niniejszego rozporządzenia.

Natomiast płatnicy podatku wojskowego, którzy z uwagi na wysokość osiąganych dochodów, podpadają pod obowiązek państwowego podatku dochodowego, opłacają obok podatku zasadniczego podatek wojskowy w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego według stawek określonych w § 6 względnie w § 7 niniejszego rozporządzenia.

Podatek wojskowy jest opłacany corocznie w terminie dni 30 po doręczeniu nakazu płatniczego.

§ 5. Podatek wojskowy w postaci podatku zasadniczego (§ 4 lit. a) wynosi:

a) kwotę 10 zł — dla osób, wskazanych w § 1 lit. a., oraz osób, uznanych za zupełnie niezdolnych do służby wojskowej (art. 38 E. ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym), bez względu na to, czy kategorję tę uzyskały przy poborze (§ 1 lit. c), czy też w czasie odbywania czynnej służby na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji szpitalnej (§ 1 lit d), lub w drodze rewizji na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji rewizyjnej (§ 1 lit. e);

b) kwotę 15 zł. — dla osób, uznanych za zdolnych do służby w pospolitem ruszeniu bez broni (art. 38 D. ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym) bez względu na to, czy kategorję tę uzyskały przy poborze (§ 1 lit. b), czy też w czasie odbywania czynnej służby na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji szpitalnej (§ 1 lit. d), lub w drodze rewizji na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji rewizyjnej (§ 1 lit. e);

c) kwotę 20 zł — dla osób, uznanych za zdolnych do służby w pospolitem ruszeniu z bronią (art. 38 C. ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym) bez względu na to, czy kategorję tę uzyskały przy poborze (§ lit. b), czy też w czasie odbywania czynnej służby na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji szpitalnej (§ 1 lit. d), lub w drodze rewizji na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji rewizyjnej (§ 1 lit. e).

§ 6. Podatek wojskowy w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego ze wszystkich źródeł z wyjątkiem uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, określa się według stawki, przypadającej od tego rodzaju dochodu na odnośny rok podatkowy i wynosi:

a) dla osób wskazanych w § 5 lit. a — 10% tej stawki;
b) dla osób wskazanych w § 5 lit. b — 15% tej stawki;
c) dla osób wskazanych w § 5 lit. c. — 20% tej stawki.

§ 7. Osoby, od których państwowy podatek dochodowy pobiera się w drodze potrącenia z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń na najemną pracę, opłacają od tego podatku podatek wojskowy w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego według skali następującej:

Przy rocznym dochodzie z wynagrodzeń:

					całorocznego wynagrodzenia
ponad	2.500 zł	do	3 000 zł	—	0,2%
"	3 000 "	"	5 000 "	—	0,3%
"	5 000 "	"	8 000 "	—	0,4%
"	8.000 "	"	12 000 "	—	0,6%
"	12 000 "	"	20 000 "	—	0,8%
"	20.000 "	"	30 000 "	—	1%
"	30.000 "	"	50.000 "	—	1,4%
"	70 000 "	"	70.000 "	—	1,5%
"	50 000 "	"	100.000 "	—	1,7%
ponad	100.000 zł				2%

Za podstawę wymiaru dla wspomnianych osób przyjmuje się wysokość uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, otrzymanych w roku poprzedzającym rok podatkowy — zarówno w pieniądzach, jak i w naturze.

Wartość dochodu tego rodzaju w naturze oblicza się według przeciętnych cen obiegowych z dnia 1 stycznia tego roku, z którego dochód służy za podstawę wymiaru.

§ 8. Obowiązek opłacania podatku wojskowego powstaje:

a) dla osób, wymienionych w § 1 lit. a., z dniem 1 stycznia tego roku kalendarzowego, który następuje bezpośrednio po przeniesieniu danej osoby do rezerwy w myśl art. 60 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym;

b) dla osób, wymienionych w § 1 lit. b — e, z dniem 1 stycznia tego roku kalendarzowego, który następuje bezpośrednio po wydaniu orzeczenia przez komisję poborową (§ 1 lit. b, c) względnie przez komisję szpitalną (§ 1 lit. d) lub rewizyjną (§ 1 lit. e).

Dla osób, które uchyliły się od obowiązku stawienia się do poboru we właściwym terminie, obowiązek opłacenia podatku wojskowego powstaje z dniem 1 stycznia tego roku kalendarzowego, który następuje bezpośrednio po roku, w którym uchylający się od poboru ukończył lat 21.

§ 9. Obowiązek opłacania podatku wojskowego gaśnie:

a) z powodu śmierci, powołania, ochotniczego wstąpienia do wojska lub marynarki wojennej w myśl art. 68 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym, lub wstąpienia przed osiągnięciem wieku, określonego w niniejszym paragrafie lit. b, c, do zakonu i złożenia ślubów zakonnych;

b) z końcem tego roku kalendarzowego, w którym osoby, wymienione w § 1 lit. a, ukończą 40 lat życia;

c) z końcem tego roku kalendarzowego, w którym osoby, wymienione w § 1 lit. b – e, ukończą 50 lat życia.

§ 10. Ustalenie osób, obowiązanych do opłacania podatku wojskowego, należy: co do osób, wymienionych w § 1 lit. a, b, c, do powiatowych władz administracji ogólnej, co do osób zaś, wymienionych w § 1 lit. d, e, do właściwych powiatowych komend uzupełnień.

Wymiar i pobór podatku wojskowego uskuteczniają władze skarbowe.

Szczegółowe przepisy o władzach, powołanych do wymiaru, o wymiarze, poborze i przymusowem ściąganiu podatku wojskowego, tudzież o odwołaniach od wymiaru oraz o rozkładaniu na raty i umorzeniach, wyda Minister Skarbu i ogłosi je w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 11. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrom: Skarbu, Spraw Wojskowych i Spraw wewnętrznych, każdemu z nich we własnym zakresie działania.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1930 r.

Z dniem tym traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 31 marca 1926 r. o podatku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 202).

Prezes Rady Ministrów:
(—) Bartel.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) Ignacy Matuszewski.

Minister Spraw Wojskowych:
(—) J. Piłsudski.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) H. Józewski.

(Przedruk z Dziennika Ustaw R. P. Nr 9 z dnia 17 lutego 1930 r.)

ROZPORZĄDZENIE MINISTA SKARBU

z dnia 10 marca 1930 r.

w sprawie wycofania z obiegu pięciozłotowych biletów państwowych.

Na podstawie art. 19, 20 i 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) zarządzam co następuje:

§. 1. Pięciozłotowe bilety państwowe z datą 25 października 1926 r. tracą moc prawnego środka płatniczego z dniem 30 czerwca 1930 r.

Poczynając od dnia 1 lipca 1930 r. do dnia 30 czerwca 1932 r. bilety powyższe będą wymieniane oraz przyjmowane przy uiszczaniu wszelkich należności w Centralnej Kasie Państwowej, kasach skarbowych oraz w oddziałach Banku Polskiego.

Po dniu 30 czerwca 1932 r. obowiązek wymiany tych biletów ustaje.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) Ignacy Matuszewski.

(Przedruk z Dziennika Ustaw R. P. Nr. 20 z dnia 25 marca 1930 r.

Obwieszczenia urzędowe.

WYDZIAŁ POWIATOWY
Katowice.
L. O—599/30.

Katowice, dnia 20 marca 1930 r.

Janowi Masłowskiemu, oglądaczowi mięsa z Siemianowic Śl. przyznano za stwierdzenie włośni u świni przez niego zbadanej nagrodę w wysokości 30,— zł.

Prezes
(—) Dr. Seidler.

L. O—591/30.

Wilhelmowi Fojkisowi, oglądaczowi mięsa z Wełnowca przyznano za stwierdzenie włośni u świni przez niego zbadanej nagrodę w wysokości 30 —zł.

Katowice, dnia 31 marca 1930 r.

Prezes
(—) Dr. Seidler.

WYDZIAŁ POWIATOWY
Katowice.
L. dz. T. 671/30 r.

Katowice, dnia 31 marca 1930 r.

OGŁOSZENIE.

Z dniem 7 kwietnia br. zamknięta zostanie dla ruchu kołowego z powodu robót drogowych szosa powiatowa Siemianowice-Szopienice.
Objaz przez Małą-Dąbrówkę—Pniaki.

Katowice, dnia 31 marca 1930 r.

Prezes Wydziału Powiatowego
(—) Dr. Seidler.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA
z dnia 29 stycznia 1929 r.
wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o urzędowem badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju.

(Dalszy ciąg)

Niezdatne narządy i mniejsze części mięsa winny być natychmiast nieszkodliwie usunięte pod nadzorem organów urzędowego badania.

W rzeźni publicznej należy umieścić szczelne, pozostające w zamknięciu zbiorniki, do których przez otwory, uniemożliwiające wyjmowanie zawartości, winny być składane mniejsze części i narządy niezdatne do spożycia. Zbiorniki te należy pod dozorem możliwie często opróżniać i ich zawartość nieszkodliwie usuwać.

§ 53. Nieszkodliwe usuwanie mięsa, uznanego za niezdatne do spożycia, przeprowadza się stosownie do zasad ustalonych w załączniku Nr. 17 do rozporządzenia niniejszego oraz w § 54 tegoż rozporządzenia.

§ 54. Mięso uznane za niezdatne do spożycia, lecz:

1) nie zawierające pasorzytów, szkodliwych dla ludzi lub zwierząt.

2) nie pochodzące ze zwierząt dotkniętych zaraźliwą chorobą, podlegającą obowiązkowi zgłaszania —

może być nieszkodliwie usunięte przez skarmienie go zwierzętami, znajdującemi się w ogrodach zoologicznych lub innych zakładach publicznych, utrzymywanych przez Państwo, samorządy i inne instytucje publiczne do celów oświatowych lub naukowych.

Nieszkodliwe usunięcie w sposób przewidziany w ustępie poprzednim może nastąpić jedynie za uprzedniem zezwoleniem wojewody (Komisarza Rządu m. st. Warszawy), wydanem pod warunkiem, że mięso zostanie instytucji publicznej odstąpione bezpłatnie i skarmione zwierzętami pod stałym nadzorem władzy. Koszty zastosowania wspomnianego sposobu nieszkodliwego usuwania obciążają instytucję publiczną, której mięso odstąpiono w celu skarmienia zwierzętami.

VII. Rejestrowanie i zestawianie wyników urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa.

A. Dzienniki badania.

§ 55. Oglądacze, ustanowieni jako organa urzędowego badania, jak również ich zastępcy, winni prowadzić dziennik urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa według wzoru zawar-

tego w załączniku Nr. 19 do rozporządzenia niniejszego.

Oglądacz, ustanowiony jako organ urzędowego badania w danym obwodzie, prowadzi dla tego obwodu dziennik badania, do rejestracji zaś badań wykonywanych zastępczo w innych obwodach prowadzi osobne dzienniki.

Do dziennika badania oglądacz winien zapisywać niezwłocznie każde zwierzę zgłoszone do uboju, bez względu na to, czy oglądacz ocenił samodzielnie zwierzę lub mięso, czy też przekazał je, w wypadkach nienależących do jego zakresu działania, właściwemu lekarzowi weterynaryjnemu do badania.

§ 56. Lekarze weterynaryjni i ich zastępcy.

1) ustanowieni jako organa urzędowego badania dla danego obwodu badania,

2) wykonywający urzędowe badania w wypadkach nienależących do zakresu działania oglądacza, — winni prowadzić dziennik urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa według wzoru zawartego w załączniku Nr. 20 do rozporządzenia niniejszego i zapisywać w nim każdy wypadek badania niezwłocznie po zakończeniu badania.

Lekarze weterynaryjni, ustanowieni jako organa urzędowego badania dla danego obwodu i wykonywający oprócz tego zastępczo czynności badania w innym obwodzie lub badanie w wypadkach nienależących do zakresu działania oglądaczy, winni prowadzić osobny dziennik urzędowego badania dla własnego obwodu i osobny dziennik dla wszystkich innych badań.

§ 57. W rzeźniach publicznych i wywozowych, w których codziennie zapisywana jest liczba i gatunek zwierząt doprowadzonych do uboju z oznaczeniem nazwisk posiadaczy, wojewoda (Komisarz Rządu m. st. Warszawy) może zezwolić na prowadzenie uproszczonego dziennika badania. W uproszczonym dzienniku badania zapisywanie może być ograniczone do:

1) wypadków zakazu uboju zwierzęcia lub zakwestjonowania po uboju sztuki lub jej części,

2) wypadków uznania za niezdatne do spożycia narządów z jednego i tego samego powodu, jeżeli narządy te pochodzą ze zwierząt jednego gatunku i należą do jednego posiadacza. Narządy takie mogą być zarejestrowane w dzienniku pod jednym numerem porządkowym (sumarycznie).

Uproszczony dziennik badania winien być z końcem każdego miesiąca zamknięty. W dzienniku tym winna być podana liczba każdego gatunku zwierząt, doprowadzonych w danym miesiącu do uboju.

§ 58. W rzeźniach publicznych i wywozowych, w których badanie zwierząt rzeźnych i mięsa wykonywa kilku lekarzy weterynaryjnych, wojewoda (Komisarz Rządu m. st. Warszawy) może zezwolić na prowadzenie jednego wspólnego dziennika badania pod odpowiedzialnością lekarza weterynaryjnego, będącego kierownikiem rzeźni. W wypadku tym w dzienniku badania musi być uwidoczniony numer, jaki — stosownie do ustępu ostatniego § 31 rozporządzenia niniejszego — jest wyznaczony dla pieczęci lekarza weterynaryjnego, który dokonał odnośnego badania.

B. Rejestracja zwierząt poddanych urzędowemu badanin.

§. 59. Organa urzędowego badania i ich zastępcy winni sporządzać na podstawie dziennika badania wykazy kwartalne poddanych urzędowemu badaniu zwierząt według wzoru zawartego w załączniku Nr. 21 do rozporządzenia niniejszego (karta pocztowa) i przesłać je do Ministerstwa Rolnictwa w czasie do 10 kwietnia, 10 lipca, 10 października i 10 stycznia.

(dalszy ciąg nastąpi).

(Przedruk z Dziennika Ustaw Rzeczpl. Polskiej Nr. 32 z dnia 17 maja 1929 r.)

Komunikaty.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu:

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570).
r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z d. 20 listopada 1926 r. (Dz. U R. P. Nr. 123, poz. 715).

257. (art. 52). Akt notarjalny, w którym osoba A „przyrzeka sprzedać" swoją nieruchomość osobie B za cenę w akcie wymienioną i w którym strony oświadczają co następuje: „Po uzyskaniu z Okręgowego Urzędu Ziemskiego zezwolenia na przewłaszczenie wymienionej wyżej nieruchomości na imię B., akt niniejzy staje się automatycznie sprzedażą stanowczą i nieodwołalną, wobec czego kupujący mocen jest na swój jednostronny wniosek, bez udziału sprzedawcy, przepisać tytuł własności na swoje imię" — akt taki nie jest umową przygotowawczą (art. 134 u. o. s.), lecz na mocy art. 6 (ustępu pierwszego) u. o. s. ma być uważany za „pismo, stwierdzające nabycie nieruchomości" (art. 52, punkt 1 u. o. s.) i podlega opłacie w wysokości, przewidzianej w art. 58 u. o. s. Uzależnienie bowiem pełnej skuteczności umowy od zatwierdzenia jej przez Okręgowy Urząd Ziemski przedstawia się jako **warunek**, a u. o. s. nietylko

nigdzie nie postanawia, że umieszczenie warunku w umowie ma spowodować, już przy sporządzeniu pisma, stwierdzającego umowę, odchylenie od zasad ogólnych, według których następuje ustalenie wysokości opłaty stemplowej, lecz postanawia w art. 49, że dopiero stwierdzenie, iż warunek zawieszający nie ziści się lub że ziścił się warunek rozwiązujący, może spowodować uchylenie wymiaru opłaty, dokonanego przy sporządzeniu pisma, które stwierdza umowę (oczywiście tylko w takim razie, jeżeli ziszczenie się lub nieziszczenie się warunku uchyla umowę całkowicie, a nie tylko pewne jej skutki).

Pismo, stwierdzające umowę, na mocy której wymieniona wyżej osoba B swoje prawa, wynikające z umowy, określonej w ustępie poprzednim, przenosi na osobę C, również stwierdza **umowę o nabycie nieruchomości** (art. 52, punkt 1, u. o. s.), a zatem również podlega opłacie stemplowej w wysokości, przewidzianej w art. 58 u. o. s., nie ma więc zastosowania punkt 3 artykułu 53 u. o. s. (L. D. V. 11380/6/29).

258. (art. 66 i 139). Wykładnię Nr. 253, ogłoszoną w N-rze 4 Dz. Urz. z r. 1930 uzupełnia się następującym ustępem końcowym:

Dokument cesji podlega opłacie, przewidzianej w art. 139 u. o. s., jeżeli został sporządzony lub uwierzytelniony sądownie albo notarjalnie; w braku zaś tego warunku formalnego nie podlega opłacie stemplowej. W myśl bowiem art 66 u. o. s. pismo, stwierdzające cesję, podlega opłacie stemplowej tylko wówczas, gdy przelew prawa nastąpił drogą sprzedaży cedowanego prawa lub drogą zamiany prawa na inną rzecz ruchomą (L. D. V. 1671/6/30).

259. (art. 142, 154, 158 i 160). Uwolnienie od opłaty, przewidziane w punkcie 1 art. 160 u. o. s., tyczy się tylko świadectw, wydanych na skutek podań, wymienionych w punktach 1—24 art. 142, lub na skutek wniosku ustnego, który — gdyby był ujęty w formę pisemną — byłby wolny od opłaty w myśl jednego z owych 24 punktów art. 142; innemi słowy: świadectwo jest wolne od opłaty na mocy punktu 1 art. 160, **jeżeli już z jego treści wynika,** że ono dotyczy sprawy, wymienionej w jednym z owych 24 punktów art. 142.

W szczególności więc: w związku z punktem 3 art. 142 są wolne od opłaty świadectwa, stwierdzające, że ktoś należy do wojska, że służbę wojskową odbył, że został uznany za niezdolnego do służby wojskowej; w związku z punktem 5 art. 142 są wolne od opłaty np. dekrety nominacyjne, legitymacje urzędnicze. Natomiast świadectwo, nie stwierdzające stosunku danej jednostki do Państwa w zakresie służby wojskowej lub cywilnej, lecz tylko ustalające okoliczności faktyczne, od których istnienia zależy załatwienie sprawy, wchodzącej w zakres państwowej służby cywilnej lub wojskowej, nie jest wolne od opłaty stemplowej. Jakkolwiek więc np. podanie o posadę w urzędzie państwowym jest wolne od opłaty na mocy punktu 5 art. 141, to jednak nie są wolne od opłaty, lecz podlegają opłacie w wysokości 3 zł., przewidzianej w art 154, dołączone do takiego podania: świadectwo moralności oraz świadectwo obywatelstwa polskiego.

Z powyższego wynika, że również nie są wolne od opłaty podania o wydanie takich świadectw, z których treści nie wynika, że dotyczą spraw, wymienionych w punktach 1 — 24 art. 142 np. o wydanie świadectwa moralności lub świadectwa obywatelstwa, choćby w podaniu zaznaczono, że świadectwo ma być załączone do podania, wymienionego w jednym z owych 24 punktów.

Tezy powyższe wynikają w szczególności stad, że u. o. s. nie przewiduje żadnych środków kontroli, zapobiegających użyciu świadectw, o których mowa, do celów innych, niż te, którym miały służyć według oznajmienia osoby, starającej się o świadectwo.

Poświadczenie własnoręczności podpisu (lub znaku ręcznego), umieszczonego na podaniu lub innem piśmie, tyczącem się jednej ze spraw, wymienionych w punktach 1 — 24 art. 142, jest na mocy punktu 1 art. 160 wolne od opłaty, przewidzianej w art. 158 — np. uwierzytelnienie podpisu, umieszczonego w zeznaniu celem wymiaru podatku spadkowego (art. 142, punkt 1) lub na obligu, sporządzonym w ramach pomocy kredytowej, przewidzianej w punkcie 9 art. 142. Poświadczenie bowiem takie stanowi nierozdzielną całość z pismem, na którem jest umieszczone, a wobec tego — gdy pismo to mieści się w ramach punktów 1—24 art. 142 — nie ulega wątpliwości, że również owo poświadczenie posiada warunki uwolnienia od opłaty.

Ministerstwo Skarbu przesłało powyższą wykładnię wszystkim władzom centralnym (L. D. V. 10610/6/28).

(Przedruk z Dziennika Urzędowowego Min. Skarbu Nr. 7 z dnia 6 marca 1930 r.

Powiatowe Zakłady Wodociągowe „Rozalja" w Wielkiej-Dąbrówce, będące własnością powiatu Katowickiego, dostarczyły w miesiącu marcu 1930 r. 569 949 m^3 wody.

Z tej ilości przypada na powiat Katowice-Wieś 290 454 m^3

na miasto Katowice . . . . 264 563 „

na powiat Świętochłowice . . . . 14 932 „

Druk. J. Eichhorn, Katowice.